

НАША ЦЕРКВА

Видання благословив Архієпископ і Митрополит Києва - Матері міст Руських, Галицький, Патріарх всієї Русі-України, Свято-Успенських Києво-Печерської та Почаївської Лавр Священноархімандрит ФІЛАРЕТ

Релігійний додаток часопису "БОРИСТЕН" ---№07(203)---

Все людство потребує
«перезавантаження» для якого потрібна
ваша енергія та нестандартні рішення,
- Митрополит Епіфаній у зверненні до
молоді

Дорога українська молоде!

У день вашого свята – найщиріші вітання всім, хто молодий душою, у чиїх серцях палає прагнення рухатися вперед, змінювати світ на краще та втілювати найсміливіші мрії.

Знаю, що зараз думки багатьох із вас, особливо випускників, сповнені тривогою. Так, цьогоріч вам справді випало прощатися зі школою в дуже незвичних умовах. Та погляньте на це крізь призму унікальності. Запам'ятайте свій випускний і вступ як незвичний досвід та пишайтесь тим, що не лише впоралися, а й не впали духом і підтримали своїх друзів.

Дорога молоде, ви розпочинаєте самостійну життєву дорогу з розмаїттям можливостей, відкриттів, досягнень, талантів, перспектив розвитку. І, повірте, зараз саме час втілювати у життя найсміливіші ідеї, адже все людство потребує «перезавантаження» для якого потрібна ваша енергія та нестандартні рішення. Так, молодість – це, окрім можливостей, і багато викликів, але в усіх

життєвих випробуваннях нехай разом з вами перебуває Господь – як приклад, як справжній помічник та наставник. Який прагне, щоб ваші добре мрії не втратили своєї сили та втілилися у життя. Щоб ви реалізували власні таланти, даровані Господом, і зазвучав ваш унікальний голос у багатоголосі цього світу.

Молодість – це час формування ваших неповторних рис і здібностей, пошуку сенсу і цінностей, що визначатимуть ваше майбутнє життя. Бережіть надію, щирість і любов у ваших серцях! Ми можемо мати все, але якщо не матимемо у житті любові – все буде тъмяним, без смаку і користі.

Цьогоріч ваше свято збіглось із Днем Конституції України. Це гарна нагода побажати вам також, аби у своєму житті ви керувались правдою і законом задля того, щоб в Україні як європейській державі панувало верховенство права. Знати свої права та обов'язки, дієво захищати їх – це ваша сила як свідомих громадян, що зможе змінити на краще все життя цілої країни.

Перед вами – величезний простір можливостей. До усіх іспитів вам, дійсно, додався ще один – на винахідливість. Але ж молодість, день якої ми сьогодні святкуємо, визначається не віком, а відкритими розумом та серцем – для нових знань та досягнень. Тож усіх молодих духом людей вітаю сьогодні зі святом та бажаю бути оптимістами. Нехай Господь благословляє всі ваші добри починання! А Церква завжди буде разом з вами! Церква з тобою!

"Адреси доброти"

ДОРОГІ ДРУЗІ!

Ще раз хочемо зазначити що завдяки Вам Добра у світі стає більше. Особливо нас зворушують ті, хто робить це системно та не забуває про всіх кому потрібна допомога в Україні. Так невтомний жертводавець отець **Олексій Лімонченко з Каліфорнії** цього разу надіслав княжу допомогу для Української Православної Церкви на Харківщині. А родина **Василя та Ольги Карпенко (Monroe, MI.)** шляхетно пожертвовала для сиріт в Січеславі та на продукти для захисників України.

З штату Конектикут дружина, діти, онука спочилого 23-го червня біжучого року відданого українського патріота **Боголюба (Івана) Свириденко-Овчаренко** у його пам'ять зафондували добровільні датки на пресовий фонд журналу та на харчі для потреб ЗСУ.

Наші постійні читачі знають про основні проекти редакції на поточний час. Найперше це допомога нашим захисникам на Донбасі, підтримка їх у боротьбі не лише з російськими окупантами, а й з коронавірусом, видавнича діяльність, турбота про сиріт, мас-медійна робота на патріотичній ниві тощо.

Влас. інформ.

Втрати

ТОВАРИСТВО УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ім. ТАРАСА ШЕВЧЕНКА У США
UKRAINIAN LANGUAGE SOCIETY
5050 SEAGRASS DRIVE • VENICE, FL 34293, USA

5-ого серпня, 2020

Співчуття з приводу смерті св.п. Богдана Гурана

Дорога Ромо, шановні члени родини!

В цей дуже сумний і тяжкий час для Вас і для членів української громади в Норт Порті, Товариство Української Мови складає щирі співчуття у Вашій великій втраті—відхід у вічність світлої пам'яті др. Богдана Гурана.

Покійний Богдан був людиною гарної вдачі, який завжди з приємністю спілкувався із своїми приятелями. Він радо допомагав чи словом, чи ділом, коли було потрібно і ніколи не відмовив допомоти. Він був жертвенний у помочі «Просвіті» в Україні, особливо осередкові у Самборі, поблизу якого розпочався його життєвий шлях.

Св.п. Богдан щедро допомагав приїзджим артистам чи з України, чи з інших міст Америки, щоб громада Норт Порту і околиць могла насолоджуватися музикою і співом світової слави виконавців: Мирослава Скорика, Володимира Винницького, Наталії Хоми, Соломії Івахів, Олега Чмира, Капелі Бандуристок Північної Америки, Наталі Пасічник, Олі Пасічник та інших.

Наша громада втратила щирого, відданого члена—Шляхетну Людину!

Вічна Йому пам'ять!

За управу Товариства Української Мови,

Віра Боднарук
Віра Боднарук, голова

Бюлєтень Вікаріату Помісної Української Православної Церкви України в США та Канаді

МИТРОПОЛИТ ЕПІФАНІЙ ВІТАЄ З ДНЕМ НЕЗАЛЕЖНОСТІ СПОЛУЧЕНИХ ШТАТІВ АМЕРИКИ

Сьогодні (4th of July) передаю теплі вітання нашим братам і сестрам у Христі та усім громадянам США, хто відзначає 244-ту річницю Незалежності їхньої країни. Америку недарма називають країною свобод, прав і можливостей, і в цьому я переконався минулоріч, здійснивши свій перший, як Предстоятель Православної Церкви України, візит до Сполучених Штатів Америки. Понад два століття ця країна для багатьох у світі уособлює втілення громадянських свобод, захисту демократії та можливості для здійснення мрій.

При заснуванні нової держави в основу цих цінностей було покладено розуміння та повага до Божого Закону, а також до невід'ємних прав людини, наданих їй Творцем, – права на життя та свободу. I

Цей дух поваги та свободи я відчуваю під час спільногого богослужіння у Соборі Святої Трійці в Нью-Йорку, де звучала молитва і українською, і англійською, і грецькою мовами, а також під час нагородження мене шанованою відзнакою – «Нагородою патріарха Афінагора з прав людини» («Athenagoras Human Rights Award»), і під час численних зустрічей з духовенством, громадськими діячами, представниками міжнародних організацій, державних інституцій Америки, українською діаспорою. «Freedom is not free» – «Свобода не отримується задарма» – написано на одному з меморіалів у Вашингтоні. Ця істина закарбувалася в моїй пам'яті, бо ми, українці це дуже добре розуміємо, адже досі відстоюємо свою незалежність та свободу – як державну, так і духовну. США йшли до утвердження демократії понад 200 років. І наша країна теж прямує цим шляхом – правди і свободи. І хоч дается нам це нелегко, але маємо вже визначні досягнення на цьому шляху, зокрема, ми вибороли незалежну помісну Українську Православну Церкву, яка є фундаментом, духовною основою незалежної України. Вітаючи усіх американців з їхнім великим державним святом, Днем незалежності, бажаю подолання сучасних викликів й протиріч, мирного, процвітаючого майбутнього, нових досягнень та всіх благ. Також бажаю якнайшвидшого завершення пандемії і гостинно запрошую до нас в Україну, державу з тисячолітньою історією, багатими культурними й духовними традиціями та привітними її щирими людьми!

Митрополит Епіфаній зустрівся з медичними працівниками

pomisna.info

30 червня 2020 року Предстоятель Православної Церкви України зустрівся з медичними працівниками столиці. Блаженний Митрополит Епіфаній поспілкувався з шановними гостями та відзначив їх церковними нагородами.

Зокрема, за жертовне служіння у збереженні дару життя та заслуги перед помісною Українською Православною Церквою Предстоятель нагородив відзнаками святого великомученика і цілителя Пантелеймона професора кафедри фтизіатрії і пульмонології Національної медичної академії післядипломної освіти імені П. Л. Шупика Галину Гуменюк, заступника директора з лікувально-координаційної роботи Національного інституту серцево-судинної хірургії ім. М.М. Амосова Костянтина Руденка, участника боїв за Іловайськ, генерального директора директорату реабілітації, медичного забезпечення та соціальної реадаптації ветеранів Міністерства у справах ветеранів України Всеволода Стеблюка та головну медичну сестру Науково-дослідного інституту «Інститут Гіалуаль» Олену Ляшко.

На зустрічі також були присутні віцепрезидент ФК «Юрія-Фарм» Сергій Ляшко, директор Інститут Церкви і суспільства, професор Святослав Чокалюк та проректор з виховної роботи Київської православної богословської академії протоієрей Петро Бойко.

На завершення спілкування Митрополит Епіфаній побажав нагородженим гостям наслаги й Божої допомоги у благих справах на благо народу України.

pomisna.info

Актуально

Найбільше українців довіряють Предстоятелю Православної Церкви України Блаженнійшому Митрополиту Епіфанію

Київський міжнародний інститут соціології 8 липня 2020 року опублікував соціологічне опитування. Відповідно до його результатів, найбільше українців довіряють Предстоятелю Православної Церкви України Блаженнійшому Митрополиту Епіфанію. Крім того, українці відзначили діяльність Православної Церкви України – саме до неї серед інших Церков наші громадяни ставляться найбільш позитивно.

Зокрема, соціологи запропонували респондентам відповісти на запитання, кого з нинішніх очільників вони хотіли б бачити на чолі єдиної об'єднаної Церкви. Серед тих, хто визначився з вибором 65,7% підтримали Предстоятеля Православної Церкви України митрополита Епіфанія, а 31,4% – очільника РПЦ в Україні митрополита Онуфрія.

Крім цього, респондентів запитували, як вони ставляться до основних Церков України. Серед усіх опитаних респондентів позитивно до Православної Церкви України ставляться 42,4%, негативно – 10,3%, нейтрально – 37,2% (баланс позитивних-негативних оцінок становить +32,1%). Далі за цим показником іде Українська Греко-Католицька Церква – 35,3% позитивно ставляться проти 6%, які ставляться негативно (при 46,1% тих, хто має нейтральне ставлення) (баланс +29,3%). До Московського Патріархату в Україні позитивно ставляться 23% респондентів, негативно – 31,6% (при 36,8% тих, хто нейтрально ставиться) (баланс – 29,3%).

УА/ЕН/ГР Митрополит Епіфаній надіслав лист Патріарху Варфоломію з висловленням підтримки

Його Всесвятості ВАРФОЛОМІЮ,
Архієпископу Константинополя –
Нового Риму,
Вселенському Патріарху
Ваша Всесвятосте!

Цим листом бажаю засвідчити Вам, улюбленаому в Господі брату і співслужителю, мою особисту та повноти нашої автокефальної Православної Церкви України підтримку в дні складних викликів для Великої Христової Церкви у Константинополі та для всього християнського світу.

Із занепокоєнням і великим сумом ми бачимо, що зміни в статусі собору Святої Софії Константинопольської, від яких багато релігійних і світських діячів по всьому світу просили утриматися, все ж відбуваються. Усі внутрішні та зовнішні наслідки цих змін важко прогнозувати, але очевидним є те, що вони посилюють біль ран минулого та ділять суспільства і людей, примножуючи суперечності, якими і так сповнений світ.

Приймаючи ці події, як попущення Боже, ми у скорботі покладаємо на Господа всю надію, бо Він має силу і владу навіть важкі обставини обернати до кращих наслідків. В таких обставинах втіхою нам є слова Самого Христа Спасителя: «Досить для тебе благодаті Моєї, бо сила Моя виявляється в немочі» (2 Кор. 12:9).

Ваша Всесвятосте!

На знак молитовної солідарності з Вами, Першим серед Предстоятелів Помісних Православних Церков, та нашою Матір'ю-Церквою, Вселенським Патріархатом, з мого благословення у

храмах Православної Церкви України 24 липня відбудуться богослужіння з піднесенням молитов до Пресвятої Богородиці та з читанням Акафісту.

Символічно, що саме цього дня, 24 липня, ми вшановуємо святу рівноапостольну княгиню Ольгу, бабцю святого князя Володимира Великого, хрестителя Руси-України. Згідно з літописами, вона у Константинополі під часособистого візиту, як правительниця Руси, прияла хрещення та ім'я Єлени, матері рівноапостольного царя Костянтина. Її приклад знову нагадує нам про нерозривний духовний зв'язок Матері-Церкви Константинопольської з Дочкою-Церквою Київською і всієї Руси-України. Тому ваш біль – це біль і для нас та для Повноти Православ'я. І цей біль є особливо важким тому, що ми бачимо, як деякі з наших братів замість підтримки Матері-Церкви молитвою і справами, використовують обставини цього часу для повторення звинувачень та виявлення зневаги до Вселенського Патріархату і особисто до Вашої Всесвятості. Відповідю таким нехай буде слово молитви: «Вони проклинають, а Ти благослови. Вони нападають, але нехай будуть посрамлені; а раб Твій нехай возрадується» (Пс. 108:28).

З молитвою про Вас, про нашу Матір-Церкву і про захист і допомогу Божу та Пресвятої Богородиці,
Ваш у Господі брат і співслужитель

ЕПІФАНІЙ
Митрополит Київський і всієї України
23 липня 2020 р.

“ПРЕДСТОЯТЕЛЬ”

Зло не має власної сутності, воно не всесильне і приречене на поразку в своєму протистоянні добру

**Дорогі брати і сестри! Слава Ісусу
Христу!**

Минулого недільного дня у слові ми багато часу присвятили міркуванням над значенням євангельського вислову про християн, що ми є і маємо бути рабами Божими, а не рабами гріха. І в цей недільний день, роздумуючи над євангельським читанням про зцілення Спасителем двох біснуватих, ми продовжимо розпочате раніше, і звернемо увагу на саме це явище – біснування, і на тих, хто викликає його – злих духів.

Зі Священного Писання ми знаємо, що окрім цього матеріального, видимого світу, Бог створив і світ невидимий, духовний – світ ангельський. Ангели є духи безтілесні, вільні і розумні істоти, покликання яких – служіння Богові. Саме найменування «ангел» з грецької мови означає «вісник, посланець», тобто вказує на призначення їхнє – виконувати волю Божу, як посланець виконує волю того, хто посилає його, і як вісник сповіщає щось не від себе, а від того, хто доручив їому звіщати.

З Божественного Одкровення також знаємо, що ангели, як і все творіння, були створені добрими – адже Бог не творив ніякого зла, бо як засвідчено у книзі Буття, «усе, що Він створив, [...] добре воно» (Бут. 1:31).

Для виконання волі Божої ангели були наділені Творцем розумом та свободою, що відрізняє їх від більшості видів творіння. Адже і нежива природа, і живі істоти, такі як рослини чи тварини – все це підлягає закону необхідності, не маючи власної особистісної свободи. З усього творіння лише ангели і людина наділені даром свободи, який дозволяє їм не просто підкорятися природній необхідності, але самим вільно використовувати закладені у природу можливості, спрямовуючи їх до блага.

Згадаймо, що коли ми у день вшанування Всіх святих розмірковували про значення слова «святість», то говорили про необхідність перевершення природного та через спілкування і єднання з Богом-Творцем – досягнення освячення і зростання у досконалості. Таке спілкування можливе лише для особистісних істот, і основою для нього служить дар свободи. Адже тільки свободідна особистість здатна любити, тобто за власною волею єднати своє буття з іншими особистостями. Взірець такої свободи і єднання в любові являє нам Пресвята Трійця.

Однак свобода передбачає вільний вибір, вільне спрямування до добра і досконалості, джерелом яких є Бог-Творець. Саме тому свобода залишає можливість відмови від такого спрямування – ангели і людина здатні до любові, але не примушенні до неї, адже сама природа істинної любові виключає можливість примусу.

На жаль найвищий з ангелів, якого Писання іменує Денницею, тобто Вранішньою зіркою, бо був він наділений Богом дарами найбільше серед ангелів, сяючи серед них, як найяскравіша із зірок сяє на зоряному небі, – споглядаючи свою велич і могутність, отримані від Творця, загордився і спокусив себе думкою стати богом без Бога.

Якщо любов – це вільне спрямування власного буття для єднання з буттям інших, то гордина – ця замкнення в самому собі, спрямування буття лише на себе і для себе. І ця гордина Денниці, яка стала першим гріхом, – відвернула його від Бога, внаслідок чого він з ангела світла перетворився на сатану і диявола, князя темряви.

Ми вже говорили не раз про те, що єдиний Бог має джерело буття Сам у Собі, а все творіння своє джерело буття має лише в Бозі. Тому без Бога неможливо досягти ніякого блага – можливе лише руйнування, нищення тих дарів, які Він подає Своїм творінням. І тому відвернувшись від Бога, Денниця не міг і не може стати якимось «іншим богом», але став і є противником Божим, що власне і позначене біблійним словом «сатана», тобто «противник, ворог». Зло саме в собі не має творчої сили – його змістом є руйнування добра, тому воно не здатне нічого творити, а може лише руйнувати створене, спотворювати його.

І тому відпавши від Бога сам, сатана став спокушати до цього інших ангелів, бо бажав підкорити їх і володіти ними. Частина ангелів спокусилася, але більшість з них, на чолі з Архістратигом Михаїлом, постала проти цієї спокуси. Вони залишилися вірними Богові та свою свободу утвердили в добрі.

На відміну від людства, яке має єдиних родонаочальників, праобразів Адама і Єву, ангели не мали такого єдиного начала, бо всі були соторені Богом, а не народилися одне від одного, як народжуються люди. На цю особливість ангельського світу вказує, до речі, і Спаситель, говорячи про життя майбутнього віку: «Після воскресіння не женяться, не виходять заміж, а перебувають як ангели Божі на небесах» (Мф. 22:30). І тому якщо для людства гріхопадіння праобразів означало загальну підлеглість злу для всіх

адамових нащадків, то серед ангелів сталося розділення – більшість їх залишилася вірною Богові та остаточно утвердилася у добрі, а менша частина відпала, ставши бісами.

Отже біси, про одержимість якими згадує сьогоднішнє читання з Євангелія – це реальні розумні духи, безтілесні істоти, які за природою були соторені Богом як ангели, тобто Його служителі, але які спокусилися гординою сатани і стали рабами зла. Вони частково мають силу і могутність, що належать ангельській природі, але використовують їх лише для поширення зла. Самі противлячись волі Божій, вони спонукають до того ж і людей, бажаючи панувати над ними, як над своїми рабами.

Тут важливо підкреслити дві істотні речі, які християни повинні добре розуміти та усвідомлювати, щоби вірно будувати своє духовне життя і боротися зі злом. Найперше слід пам'ятати, що добро і зло, праведність та гріх – це не два рівнозначних начала чи дві сутності. Лише добро має власну сутність, бо воно має джерелом Єдиного істинно Сущого – Бога-Творця. Зло ж не має власної сутності, бо воно є лише руйнуванням добра, противленням йому. Так, зло є реальним і дієвим, воно здатне оволодіти особистістю і підкорювати собі, перетворюючи на раба – але воно не всесильне і приречене на поразку в своєму протистоянні добру.

Для кращого розуміння цього можемо використати аналогії з природи, в якій бачимо, що світло має власну сутність, а темрява – не має, бо вона є лише відсутність світла, а не якесь «протилежне світло». Так само тепло має власну сутність, а холод – ні, бо він є лише відсутність тепла. Тому апостол Іоан Богослов свідчить у своєму Першому посланні: «Бог є світло, і немає в Ньому ніякої темряви» (Ін. 1:5), і про це ж він пише у перших віршах, викладаючи Євангеліє: «Світло в темряві світить, і темрява не огорнула його» (Ін. 1:5). Саме тому, як ми вже раніше не раз згадували, Христос Спаситель і каже: «Хто не зі Мною, той проти Мене; і хто не збирає зі Мною, той розкидає». (Лк. 11:23).

Коментар речника Київської Митрополії ПЦУ щодо повідомлення про закриття провадження у так званій «справі про Томос»

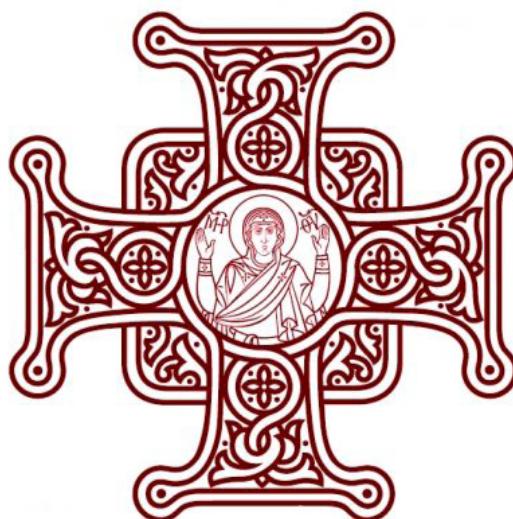
30 липня 2020 року Державне бюро розслідувань офіційно повідомило про закриття провадження у так званій «справі про Томос», слідчими не було встановлено кримінального правопорушення.

«Ми задоволені тим фактом, що Державне бюро розслідувань, дослідивши питання, прийшло до тих самих висновків, про які ми казали від самого початку – питання про об’єднавчий процес, про утворення Православної Церкви України, отримання Томосу жодним чином не має підстав розглядатися у кримінальному провадженні», – сказав речник Київської Митрополії архієпископ Євстратій (Зоря), коментуючи повідомлення ДБР.

«Звинувачення, покладені в основу звернення до ДБР, були очевидно абсурдними, але опоненти розвитку ПЦУ скористалися недосконалістю процедур, законодавства, які дають широкі можливості для вимог порушити справу навіть з очевидно абсурдних приводів.

Зараз факт порушення справи жодним чином не може свідчити про наявність достатніх підстав для цього, воно може бути лише формальністю, обумовленою визначеними законом процедурами. Але наші опоненти намагалися використати факт існування справи для того, щоби в інформаційному просторі атакувати Православну Церкву України. Тепер і цей псевдоаргумент, як і багато подібних до нього, якими користуються наші опоненти, спростовано», – зазначив архієпископ Євстратій.

«Тому ми задоволені рішенням і сподіваємося, що в процесі удосконалення законодавства будуть вжиті заходи, щоби не було можливості вимагати відкриття подібних кримінальних справ на підставі “юридичного спаму” і завідомо неправдивих тверджень», – підсумував речник Київської Митрополії.

Все наше життя – це час боротьби з немочами духовними та тілесними, час протистояння спокусам, час для зростання і утвердження в добрі, – Митрополит Епіфаній

Дорогі брати і сестри! Слава Ісусу Христу! діяльнувіру, хто пізнатиме волю Божу і виконує її.

Сім віршів з 15-ї глави Послання апостола Павла до Римлян (Рим. 15:1-7), які сьогодні подаються Церквою для повчання і настанови – ніби дорогоцінні камені, які без усякої плати даруються нам для збагачення нашої духовної скарбниці. У коротких словах даються для всіх нас настанови, кожна з яких, якщо втілюється в життя – змінює його і веде до спасіння.

«Ми, сильні, повинні терпіти немочі безсилих, а не собі догоджати» (Рим. 15:1) – пише апостол. Кого він має на увазі під іменем «сильних»? – тих, хто має істину, живу і

Чому саме так можемо зrozуміти ці слова? Тому, що знаємо з Писання сказане Спасителем: «Все можливе віруючому» (Мк. 9:23). І апостол Павло у Посланні до Филип'ян сповіщає: «Усе можу в Ісусі Христі, Який мене зміцнює» (Флп. 4:13). Отже, сила, яку дає істина і діяльна віра – не в ній самій, а в тому, що вона відновлює наш зв'язок із Богом – Творцем, від Якого ми і отримуємо зміцнення.

Хто є тими безсильними, немочі яких апостол закликає нас терпіти? – це є ті, хто має слабку віру, зневірився чи ще не прийшов до пізнання істини. Адже віра не є чимось однозначним і усталеним – з Писання, вчення Церкви і власного життєвого досвіду ми знаємо, що вона може бути істинною чи неправдивою та марною; може бути більшою чи меншою, зростати чи занепадати. Віра може бути діяльною, живою, а може бути лише декларативною, показовою і формальною, тобто мертвовою, як тіло без душі.

Певним прикладом для розуміння цього нам може послужити інша сила – тілесна. Адже не всі мають однакові фізичні сили, і навіть одна й та сама людина може досягати збільшення своїх сил, розвиваючись, працюючи і тренуючись, а може знесилуватися через бездіяльність, лінівство, хвороби, нещасний випадок. Також і протягом життя наші фізичні сили змінюються, бо для всіх очевидно, що сила дитини і сила дорослої людини – різна. Також і в молодому чи зрілому віці маємо більше сил, ніж коли досягаємо похилих літ.

Сама наша людська природа, любов до біжніх, закладена в неї нашим Творцем, спонукає тих, хто має більше сил, дбати про тих, у кого їх менше. Так батьки дбають про своїх малих дітей, а діти, зростаючи – про похилих віком батьків. Коли хто з нас захворіє – має надію на допомогу здорових та їхню підтримку. Якщо внаслідок якихось трагічних подій чи нещасного випадку людина набуває інвалідності – то безперечно потребує більшої уваги та підтримки від оточуючих.

«Як хочете, щоб робили вам люди, так і ви робіть їм» (Лк. 6:31) – це «золоте правило», подане від Бога, допомагає нам ясно і просто зрозуміти: коли є хтось, слабший за нас, то ми маємо допомагати їм, бо і самі, будучи слабкими, маємо надію на допомогу сильніших.

Тому і звертається сьогодні апостол Павло через почуте нами слово з його послання, кажучи: «Кожен з нас повинен догоджати біжньому на благо, для повчання. Бо й Христос не Собі догоджав» (Рим. 15:2-3). Що означає ця настанова?

Вона пов'язує нашу терпеливість у перенесенні слабкості біжніх, їхньої недосконалості – з усвідомленням нашої власної слабкості. Бо хоча кожен з нас має від Бога якість дарування, сили, таланти, має життєвий досвід та вміння – але всі ми є уражені гріхом, який знесилює нас, приводить до занепаду, виснажує душу й тіло, веде до смерті.

І тому кожна людина, які б духовні та фізичні сили вона не мала б чи не розвинула би в собі – беззаперечно потребує допомоги Божої. І ця допомога, це укріplення та зміцнення подається через Спасителя, Сина Божого. Бо так про Христа провістив пророк Ісая: «Він узяв на Себе наші немочі і поніс наші хвороби; а ми думали, що Він був уражений, покараний і принижений Богом. Але Він укритий виразками був за гріхи наші і мучимий за беззаконня наші; покарання світу нашого було на Ньому, і ранами Його ми зцілилися» (Іс. 53:4-5).

Життєвий наш досвід свідчить, що терпіти немочі безсильних – важко, для цього треба

докладати духовне зусилля. Бо коли ти маєш розуміння і пізнання, а біжній не має його, чинить нерозумно, робить недобре, то складно це сприймати без гніву, осудження чи простого роздратування. Хіба кожен з нас не стикається і не стикається з цим щодня? Якщо поміркуємо, то погодимося, що нам доводиться постійно стикатися з немочами оточуючих. Але це також з необхідністю веде нас до висновку, що і ми самі для оточуючих не завжди є прикладом сили й мудрості, але не раз виявляємо власну неміць, даємо привід до спокуси, роздратування і осудження. І тут для нас, як християн, Господь і Спаситель стає і прикладом, і джерелом сили та зміцнення. Бо Він не мав жодної немочі, не вчинив ніякого гріха, був вільний від зла – але не Собі догоджав, не прийшов ствердити власну Божественну силу і вседосконалість, а заради нас людей і нашого спасіння зійшов з Небес, прийняв на Себе наші немочі та поніс наші хвороби. І якими силами і талантами не була би наділена людина – перед Богом всі ми є немічні та безсилі, а гріх та зло, які мають владу над нами, лише посилюють цю немічність та безсилля. Однак Господь не відвертається від нас, невдячних і грішних, а навпаки – виявляє терпеливість і турботу, підтримує і дає силу там, де через природне обмеження чи гріховний занепад ми виявляємося безсилими. Тому якщо ми самі потребуємо великої допомоги та підтримки від Бога, то не маємо права відмовляти у цій допомозі та підтримці нашим біжнім. Бо інакше уподобимося до немилосердного позичальника з євангельської притці, який упросив царя простити його величезний борг, а сам не побажав простити значно менший борг одному зі своїх товаришів (див. Мф. 18:23-35). Ту ж саму думку містить і молитва, яку, як зразок, дав нам Сам Господь. Адже коли промовляємо: «Прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим» (Мф. 6:12), то цими словами і себе визнаємо винними перед Богом за гріхи та взвиваємо про милість, і щодо біжніх своїх та їхніх гріхів перед нами – беремо зобов'язання бути милостивими, терпеливими і прощати.

Сказане підтверджує нам сьогодні і апостол Павло, так сповіщаючи через почутиє нами слово: «А все, що написано було раніше, написано нам на повчання, щоб ми терпінням і втішанням з Писання зберігали надію» (Рим. 15:4). Адже наш духовний та життєвий досвід переконливо доводять, що ніякі сили не залишаються самі собою невичерпними. Ми постійно потребуємо поповнення і поновлення сил, без чого будемо слабнуті і занепадати.

Ось нам найбільш наочний приклад: навіть зараз кожен з нас поновлює свої життєві сили, вдихаючи повітря. Здавалося би, дихання для нас така звична річ, що ми навіть не звертаємо на неї уваги. Але якби припинили дихати хоча б на малий час – відразу опинилися би у небезпеці смерті.

Отак і наша віра в Бога і благодатне єднання з Ним, які є основою та джерелом нашої сили, потребують поновлення. Не можна один раз в житті увірувати, щоби далі лише насолоджуватися багатими плодами, які приносить віра. Все наше життя – це час боротьби з немочами духовними та тілесними, час протистояння спокусам, час для зростання і утвердження в добрі. І у цій праці, у цій невидимій боротьбі, у терпеливому перенесенні немочі близніх для нас постійним джерелом натхнення і надії є Божественне Одкровення, тобто Священне Передання і Писання. Тому апостол Павло і закликає нас звертатися до Писання, бо коли знесилюємося і занепадаємо, то в слові Божому знаходимо для себе і настанову, і зміцнення, і дороговказ.

Як дихання і їжа потрібні тілу нашему щоденно, щоби підтримувати його життя, так і настанова слова Божого потрібна нам для того, щоби ми не помирали духовно. Згадайте слово Спасителя: «Не хлібом єдиним живиме людина, але всяким словом, що виходить з уст Божих» (Мф. 4:4). Отже, так само, як ми щодня і постійно турбуємося про життя нашого тіла – маємо не менше, а краще щоб і значно більше та наполегливіше турбуватися про потреби нашої душі, насичуючи її живою водою Божественної благодаті через святі

таїнства, молитву та богослужіння, через прочитання, вивчення та втілення в життя настанов Писання.

Бо як нам переносити немочі близніх? Як нам терпеливо ставитися до їхньої недосконалості, до нерозумних вчинків, до невдачності? Адже всяка людина може сказати, що настанови допомагати близніх і бути терпеливими – це добре, але життя влаштоване інакше. І ось на це зауваження і дає відповідь апостол Павло, вказуючи: бери приклад з Господа Ісуса Христа, зміцнюючися настановами слова Божого зі Священного Писання, і тоді те, що здається зараз важким і неможливим, стане для тебе щоденним правилом життя. Бо ти не сам у цих випробуваннях – з тобою Христос Господь і брати та сестри у вірі. І якщо одна людина сама собою справді бессила, то з допомогою Божою, з підтримкою громади вірних та у єдності Церкви – кожна людина здатна до найбільшого. Тому так важливо зберігати однодумність і мир між собою, бо вони зміцнюють кожного з нас та є умовою правдивого єднання нас з Богом, як про це каже і апостол Павло: «Бог же терпіння і втішення нехай дарує вам бути в однодумстві між собою, за вченням Христа Ісуса, [...] Тому приймайте один одного, як і Христос прийняв вас до слави Божої» (Рим. 15:5,7).

самі ми маємо бути милостивими і щедрими. Тож, нагадаймо собі та закарбуймо в серці слово Писання: «Ми, сильні, повинні терпіти немочі бессилих, а не собі догоджати».

ЗАКЛИК ДО МОЛИТВИ

Дорогі брати і сестри!

Сьомий рік триває зовнішня агресія проти нашої країни, яка принесла в наш спільний дім руйнування, страждання, смерть. І природно, що усі ми прагнемо, аби наблизився час, коли агресор полишисть українську землю та буде встановлено справжній мир.

Не кожен з нас може безпосередньо брати участь у захисті рідної землі та боротьбі за справедливий мир, але всі ми, як християни, можемо духовно долучатися до цього через молитву до Бога.

Вже сьомий рік поспіль у наших храмах та у домашній молитві підносяться прохання про визволення від нашестя чужинців, про полегшення страждань та свободу для поневолених. Ми закликаємо єпископат, духовенство, чернецтво та всіх вірних бути уважними до цього нашого спільнотового обов'язку, пильнувати, щоби кожного дня підносилася до Бога молитва про справедливий мир для України.

І нехай Господь захистить від супротивників наше мужнє воїнство та мирних мешканців, які страждають від ворожого насильства. Нехай Бог надихне мудростю всіх, хто турбується про справедливий мир та прикладає зусилля для його досягнення, вбереже від помилок, спрямує їхні думки та волю до вірних рішень. Шлях до перемоги над злом зовнішньої агресії та до миру важкий і тернистий, але ми віримо, що з Божою допомогою, єднаючи зусилля у боротьбі за правду, подолаємо його і досягнемо успіху. Бо «Він зглянеться на молитви смиренних і не відкине благання їх» (Пс. 101:18).

Священний Синод
Православної Церкви України

romisna.info

---- Молитва над багатьма хворими ----

Господи, Боже наш, Ти піslav у світ Свого Сина, щоб він обтяжив Себе нашими стражданнями і ніс на Собі наші хвороби, чинив добро і зцілював усіх. З покорою Тебе просимо: поблагослови цих хворих людей, дай їм тілесну силу, міцного духа і терпеливість у хворобі. Поверни їм повному здоров'я, щоб вони подолали свою слабкість і, підтримані Твоєю допомогою, втішалися тривалим здоров'ям, і з радістю прославляли Тебе в спільноті вірних в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа завжди, нині і повсякчас і на віки віків. Амінь.

РЕКЛАМА

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MICT з іншими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- **ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ**
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us
- **ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ**
- **ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ**
- **УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ**
- **ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ**

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів

1-800-288-9949 www.meest.us

MICT **MEEST**

Marketing and design by imaginestudio.com

Редактує колегія. Адреса бюлетня "НЦ КП"

Адреса редакції

а/с № 791, 49008 м. Дніпро, Україна

Телефон: (050) 340 - 28 - 27

e-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво за кордоном:
У США та Канаді: Mr. V. Babanskyj, 74 Oakridge,
Watchung, N.J. 07069, USA;

borysten.com.ua - архів бюлетнів
CatArt Верстка та дизайн

Підписано до друку 17.02.2016
Папір офсетний. Друк цифровий
Видавець ФОП Озеров Г.В.
м.Харків, вул.Університетська, 3, кв.9
Свідоцтво про державну реєстрацію
№ 818604 від 02.03.2000